

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **R. S.**, zastoupeného JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem se sídlem Vodičkova 709/33, Praha 1, proti žalovanému: **Policejní prezident**, Policejní prezidium se sídlem Strojnická 27, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2013, č. j. PPR-24014-6/ČJ-2012-990131,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství Policie Zlínského kraje ve věcech kázeňských ze dne 17. 9. 2012, č. K-ZLK-654/2012. Tímto rozhodnutím byl žalobce podle § 189 odst. 1 zákona č. 361/2003

Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o služebním poměru“), a § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), uznán vinným ze spáchání jednání naplňujícího znaky přestupku proti majetku dle § 50 odst. 1 písm. a), ve spojení s § 2, zákona o přestupcích. Tohoto jednání se měl žalobce dopustit tím, že v blíže nezjištěné době od 17. 7. 2012 do 28. 8. 2012 pro blíže nezjištěnou osobní potřebu použil hotovostní finanční prostředky vybrané od přestupců za uložené blokové pokuty v celkové hodnotě 4 000 Kč, čímž způsobil České republice, Krajskému ředitelství policie Zlínského kraje, škodu ve výši 4 000 Kč a za to mu byl podle § zákona o služebním poměru uložen kázeňský trest odnětí služební hodnosti vrchní asistent.

Žalobce se proti tomuto rozhodnutí bránil žalobou, které Krajský soud v Brně v předchozím řízení vyhověl a napadené rozhodnutí žalovaného rozsudkem ze dne 21. 1. 2014, č. j. 36 Ad 6/2013 - 48, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Ke kasační stížnosti žalovaného však bylo toto rozhodnutí rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2016, č. j. 5 As 35/2014 - 25, zrušeno a věc byla krajskému soudu vrácena zpět k dalšímu řízení.

II. Obsah žaloby

Žalobce v úvodu podané žaloby shrnul dosavadní průběh řízení a dále namítal, že uložený kázeňský trest odnětí služební hodnosti odporuje zásadě přiměřenosti, jíž se řídí nejen správní řízení, ale též řízení ve věcech služebního poměru. Žalobce uvedl, že trest má být přiměřený okolnostem spáchání přestupku, jeho následkům, míře zavinění apod. Skutečnost, že žalobce použil peníze za vybrané pokuty, nepopřel, přičemž je následně vrátil. Použil je nikoli s úmyslem si je ponechat, ale donutila jej k tomu momentální tíživá sociální situace. Žalobce neargumentoval ztrátou finančních prostředků, odcizením ani jinými výmluvami, jak se to v praxi mnohdy děje. Finanční prostředky by vrátil i bez toho, že kontrola jejich použití zjistila.

Žalobce dále poukázal na znění ustanovení § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru, dle kterého se kázeňský trest odnětí služební hodnosti ukládá za jednání, které má znaky přestupku a je v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka. Žalobce namítal, že služební funkcionář v odůvodnění rozhodnutí dovodil, že jednání žalobce je v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka, a to prostřednictvím účelové dezinterpretace právních předpisů. Konkrétně služební funkcionář konstatoval, že mezi základní požadavky bezesporu patří to, aby se policista zdržel jednání, které může vést ke střetu zájmu služby s jeho zájmy osobními, jak je uvedeno v § 45 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru. Žalobce pokládal za účelovou také interpretaci ustanovení § 45 odst. 1 písm. i) zákona o služebním poměru, které ukládá povinnost chovat se a jednat i v době mimo službu tak, aby příslušník svým jednáním neohrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru. Služební funkcionář pak spatřoval rozpor s požadavky kladenými na příslušníka také v porušení služebního slibu a etického kodexu Policie České republiky. Porušení služebního slibu se dopustí každý příslušník i bagatelním kázeňským přestupem, což platí ještě výrazněji o porušení etického kodexu. Dle názoru žalobce přitom služební slib neobsahuje žádné konkrétní povinnosti příslušníků, ale

pouze obecně popisuje povinnosti stanovené v jiných ustanoveních zákona o služebním poměru, případně dalších právních předpisech. Je proto nadbytečné spojovat s porušením služebního slibu jakoukoli samostatnou právní odpovědnost, např. i ve vztahu k odpovědnosti za kázeňský přestupek, neboť právní úprava kázeňské odpovědnosti za porušení konkrétní povinnosti příslušníka je zcela vyhovující. Z porušení právních předpisů, a nikoli služebního slibu, by tedy měla vycházet také sankční opatření v oblasti personální, tzn. propuštění ze služebního poměru. Dle názoru žalobce pak ani etický kodex není kodexem právním, a tudíž neobsahuje právně vynutitelná pravidla chování adresátů. Etický kodex tak nemá normativní povahu, a je nepřesným a mnohdy velmi zmatečným záznamem právních povinností uvedených v právních předpisech.

Žalobce namítal také nedodržení zásady účelnosti trestu, dle které trest nemá být jen odplatou nebo odstrašením, ale má především vychovávat a vést k nápravě příslušníka. Zároveň se domníval, že došlo také k porušení zásady rovného zacházení s příslušníky, neboť v případě žalobce služební funkcionář postupoval zcela jinak než v totožných případech, k nimž na krajském ředitelství v minulosti došlo. Žalobce měl dále za to, že došlo též k porušení zásady objektivnosti při rozhodování o jeho jednání. V této souvislosti pokládal za důkaz postup služebního funkcionáře a jeho nadřízených ve vztahu k žalobci ještě před zahájením řízení, v době jeho vedení i poté. V červenci roku 2012 bylo na žalobce vedoucím obvodního oddělení Policie Napajedla zpracováno průběžné hodnocení se závěrem, že žalobce dosahuje dobrých výsledků ve výkonu služby s výhradami. Z tohoto průběžného hodnocení přitom bylo vycházeno při posuzování přestupkového jednání žalobce a nebylo přihlíženo k tomu, že žalobce s tímto hodnocením nesouhlasil.

Žalobce se dále v podané žalobě věnoval popisu vztahů na pracovišti a interních postupů vztahujících se k dalšímu výkonu jeho služby, kdy zejména upozornil na přeřazení ze směnného režimu služby na výkon jednosměnný, na protiprávní postup spočívající ve výkonu služby beze zbraně, a to i v jednočlenné hlídce, jakož i na zahájení dalšího kázeňského řízení pro nedodržení přestávky na jídlo a odpočinek. Rovněž uvedl, že po zjištění schodku své jednání nezapíral, na rovinu svému nadřízenému přiznal, že nemá finanční prostředky v pořádku, neboť musel naléhavě řešit problém a z „bloků“ si půjčil. Žalobce byl přesvědčen, že řekne-li vše narovinu, aniž by cokoli zapíral, bude vedoucí příslušník postupovat tak, jak bylo postupováno v ostatních případech. Následně mu však bylo sděleno, že má odevzdat klíče, bloky i služební zbraň. Jaký byl důvod k těmto opatřením, lze jen těžko pochopit, neboť nebylo důvodu žalobci bránit ve výkonu služby ani mu odebrat zbraň. Žalovaný se však nevěnoval námitkám uvedeným v odvolání, ani je v rozhodnutí nezmiňoval. Je tedy zřejmé, že žalovaný nepostupoval v souladu s ustanovením § 190 odst. 7 zákona o služebním poměru, který žalobci ukládá povinnost přezkoumat napadené rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, v rozsahu, jaký je uveden v odvolání.

Z výše uvedených proto žalobce závěrem navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě odkázal na obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že skutková zjištění jsou v daném případě nesporná a mají oporu ve spisovém materiálu. Žalobce použil finanční hotovost vybranou od přestupců za uložené blokové pokuty v celkové hodnotě 4 000 Kč, a dopustil se tak jednání, které má znaky přestupku proti majetku dle § 50 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Služební funkcionáři identifikovali znaky skutkové podstaty přestupku proti majetku a současně se vypořádali také s další zákonem stanovenou podmínkou, když dostatečným a přezkoumatelným způsobem vyložili pojem jednání, které je v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka. Prvostupňový služební funkcionář v této souvislosti odkázal na ustanovení § 45 zákona a rozkaz policejního prezidenta č. 154/2011 o profesní etice Policie ČR. Námitky žalobce stran povahy etického kodexu a služebního slibu žalovaný hodnotil jako nedůvodné. V této souvislosti poukázal na skutečnost, že nedostaví-li se příslušník při vzniku služebního poměru ke složení slibu, nebo odmítne-li služební slib složit, nebo jej složí s výhradami, služební poměr mu nevznikne. Služební slib tedy má normativní povahu.

V obecné rovině pak žalovaný připomněl, že posláním policie a jednotlivých příslušníků je ochrana veřejného zájmu. Žalobcovu jednání mající znaky přestupku bylo navíc učiněno v souvislosti s výkonem služby, což bezpochyby ohrožuje autoritu a postavení policie. Z okolností případu je přitom zřejmé, že uložený kázeňský trest odnětí služební hodnosti byl v daném případě přiměřený a odpovídá individuálním zvláštnostem případu. Okolnosti spáchání skutku v žádném případě nesnižují žalobcovu míru zavinění. Policista nemůže hradit své potřeby z vybraných pokut, svou finanční situaci měl řešit zcela jiným způsobem. Žalobcem uváděné vztahy na pracovišti a další okolnosti výkonu služby pak byly ve vztahu ke spáchanému jednání a uloženému kázeňskému trestu vedlejší. Žalovaný proto navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Vyjádření účastníků při ústním jednání

Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

Žalobce osobně k věci uvedl, že si je vědom skutečnosti, že tenkrát udělal chybu, avšak neměl v úmyslu si peníze ponechat. Daný schodek hned při kontrole přiznal, čímž si vlastně „podřezal větev“. Poukázal na skutečnost, že v doporučení policejního senátu i v rozsudku Nejvyššího správního soudu bylo několikrát uvedeno, že byl špatným policistou, avšak k tomuto tvrzení nenalezl žádné odůvodnění. Záměrně pak bylo stran služebního hodnocení zamlčeno devět kázeňských odměn, ať už za zachycení recidivisty, příkladnou službu apod. Veškeré negativní hodnocení se objevilo až po zjištění předmětného přestupku. Do té doby (za 10 let služby u policie) žalobce nikdy nebyl kárán za žádný hrubý přestupek, a pokud zde byly negativní události, tyto nikterak nevybočily z řad ostatních příslušníků (nevyčištěná zbraň apod.). Žalobce připomněl, že trest odnětí služební hodnosti znamená výpověď, která je dávana za přestupky zvláště škodlivých účinků a za poškození jména sboru atd. Žalobce nevěděl, čímž byl jeho přestupek zvláště škodlivým, když přišel, byl férový a na rovinu řekl, jak to je. Žalobce taktéž s poukazem na případy jiných příslušníků upozornil

na porušení objektivnosti, jakož i na skutečnost, že v žádném z případů nebylo půjčování si peněz z bloků řešeno ukončením služebního poměru. Žalobce se domníval, že služební funkcionáři měli možnost uložit jiné druhy trestů, a protože věděli, že za toto žalobce „vyhodit“ nemohou, účelově během řízení shromažďovali podklady a negativní události, aby mohli poukázat na skutečnost, že žalobce je špatným policistou. Žalobce poukázal na výkon služby beze zbraně, na šikanu ze strany svých nadřízených a vysvětlil také své předchozí tvrzení týkající se lítosti nad přiznáním vzhledem k potrestání za svou snahu o upřímnost a férovost. Zmínil také důsledky v podobě zásahu v existenční rovině a osobní bankrot, které nepovažoval za adekvátní tomu, co v dané době provedl. Pro žalobce tak bylo nepochopitelné, že ačkoli nikdy předtím neměl negativní hodnocení a nebyl trestán (naopak byl povýšen), byl mu udělen uvedený trest, i když v obdobných případech byla jiným příslušníkům pouze vytknuta negativní událost.

Žalobce tak pokládal předchozí zrušovací rozsudek krajského soudu za věcně správný, domníval se, že není možné, aby ustanovení § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru bylo ustanovením speciálním ve vztahu k § 186 odst. 5 téhož zákona, což dle názoru žalobce nebylo v rozsudku Nejvyššího správního soudu nikterak odůvodněno. Žalobce proto setrval na svém návrhu na zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, neboť se žalovaný nevypořádal s veškerými uplatněnými námitkami.

Žalovaný se naopak ztotožnil se závěry Nejvyššího správního soudu obsaženými v rozsudku ve věci sp. zn. 5 As 35/2014, kdy žalobcovo jednání bylo natolik závažné, že bylo na místě uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti. Žalovaný měl za to, že prvostupňový služební funkcionář dostatečně zjistil skutkový stav věci, který je v dané věci nesporný, a že uplatněné žalobní námitky se míjejí s posuzovaným jednáním a jeho právním hodnocením. Bylo-li namítáno rozhodování v obdobných věcech, žalovaný připomněl, že rozhodovali jiní služební funkcionáři, a pokud by okolnosti těchto odlišných věcí byly stejné, pak bylo nutno ve světle závěrů obsažených v rozsudku Nejvyššího správního soudu taková rozhodnutí pokládat za věcně nesprávná. Jako taková by tedy ani nemohla založit správnou právní praxi jiných služebních funkcionářů.

V. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a jedná se o žalobu přípustnou. Dle § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž o věci samé rozhodl po provedení jednání, neboť žalobce vyslovil s rozhodnutím věci bez nařízení jednání svůj nesouhlas. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud nejprve na úvod připomíná, že mezi účastníky řízení nejsou sporné skutkové otázky posuzované věcí, neboť žalobce v předcházejícím řízení ani v podané žalobě nečinil sporným a nepopíral, že se dopustil jednání, které naplnilo znaky přestupku dle § 50 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, když pro vlastní potřebu použil peněžní prostředky

vybrané od přestupců za uložené blokové pokuty v hodnotě 4 000 Kč. Jádrem sporu představuje v dané věci otázka přiměřenosti kázeňského trestu odnětí služební hodnosti a postupu služebních funkcionářů při jeho uložení, jakož i s tím související otázka naplnění podmínek aplikace § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru a jeho vztah k ustanovení § 186 odst. 5 tohoto zákona.

Podle § 50 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích se přestupku proti majetku dopustí ten, kdo *úmyslně způsobí škodu na cizím majetku krádeží, zpronevěrou, podvodem nebo zničením či poškozením věci z takového majetku, nebo se o takové jednání pokusí.*

Podle § 50 odst. 1 zákona o služebním poměru je kázeňským přestupkem *zaviněné jednání, které porušuje služební povinnost, ale nejde o trestný čin nebo o jednání, které má znaky přestupku nebo jiného správního deliktu.* Dle § 10 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích se podle zvláštních předpisů (tj. i podle zákona o služebním poměru) projedná jednání, které má znaky přestupku, jehož se dopustily *osoby podléhající vojenské kázeňské pravomoci, příslušníci bezpečnostních sborů.* Podle § 189 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru se pak při projednávání jednání, které má znaky přestupku, postupuje podle zvláštního právního předpisu (zákona o přestupcích) mj. *jde-li o rozhodování, zda má jednání příslušníka všechny znaky potřebné k určení viny.*

Podle § 51 odst. 1 zákona o služebním poměru se příslušníkovi ukládá kázeňský trest

- a) písemné napomenutí,
- b) snížení základního tarifu až o 25 % na dobu nejvýše 3 měsíců,
- c) odnětí služební medaile,
- d) odnětí služební hodnosti,
- e) pokuta,
- f) propadnutí věci, nebo
- g) zákaz činnosti.

V dané věci klíčová a sporná ustanovení zákona o služebním poměru pak upravují způsob stanovení druhu kázeňského trestu tak, že dle § 186 odst. 5 tohoto zákona se při určení druhu kázeňského trestu přihlídnou *k závažnosti kázeňského přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání, k významu a rozsahu jeho následků, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, pohnutkám, dosavadnímu přístupu příslušníka k plnění služebních povinností a k tomu, zda již byl kázeňsky trestán. Jestliže se ve společném řízení projednává více kázeňských přestupků téhož příslušníka, přihlídnou se při ukládání druhu kázeňského trestu též k této skutečnosti.*

Podle § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru se pak kázeňský trest odnětí služební hodnosti ukládá *za kázeňský přestupek se zvlášť škodlivým následkem, za porušení povinnosti vyplývající z omezení práv příslušníka, za jednání, kterým příslušník porušil služební slib, za opakované spáchání kázeňského přestupku se škodlivým následkem, jestliže předcházející uložení kázeňských trestů nevedlo v období 3 let k obnovení služební kázně příslušníka, za jednání, které má znaky přestupku a je v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka, anebo za opakované dosahování neuspokojivých výsledků ve výkonu služby uvedené v závěru služební hodnocení* (pozn.: zvýraznění podtržením doplněno krajským soudem).

Krajský soud dále na tomto místě předesílá, že ve věci již dříve rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 21. 1. 2014, č. j. 36 Ad 6/2013 - 48, kterým rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2013, č. j. PPR-24014-6/ČJ-2012-990131, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud byl toho názoru, že nebyly naplněny podmínky ustanovení § 186 odst. 5 zákona o služebním poměru, a uložený kázeňský trest se tak jevil jako příliš přísný a nepřiměřený. Rozhodující služební orgány dle krajského soudu nepostupovaly objektivně a v řízení nebylo přesvědčivým způsobem prokázáno, jakým způsobem žalobce naplnil kumulativně zákonné znaky dle § 186 odst. 5 zákona o služebním poměru k uložení tak závažného trestu, a to ať už s ohledem na dlouhodobou negativní prognózu jeho chování jako policisty nebo porušování interních předpisů a zákonných norem ve vícero případech, s ohledem na prokázání úmyslného zavinění k následkům, jež nastaly, a též jeho osobní pohnutky, které k tomuto jednání vedly. Jak přitom žalobce sám vypověděl, ke svému jednání se okamžitě přiznal, sdělil důvody, které je k tomu vedly a ve velmi krátké době také finanční schodek doplatil (ve lhůtě 5 dnů). Ačkoli z celého služebního hodnocení vyplývá, že žalobce nebyl dobrým policistou, a byla zdůrazňována jeho pochybení, obsah správního spisu důkazy o pochybném jednání žalobce neobsahuje. Krajský soud tedy konstatoval, že v daném případě nedošlo k naplnění podmínek stanovených v § 186 odst. 5 ani v odst. 7 zákona o služebním poměru a také nebylo řádným a přezkoumatelným způsobem zdůvodněno, proč byl žalobci uložen trest odnětí služební hodnosti, která pro něj měla dopad v propuštění ze služebního poměru. Žalovaný se pak rovněž řádným způsobem nevypořádal ani se všemi uplatněnými odvolacími námitkami žalobce.

Ke kasační stížnosti žalovaného však bylo toto rozhodnutí krajského soudu rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2016, č. j. 5 As 35/2014 - 25, zrušeno a věc byla krajskému soudu vrácena k dalšímu řízení. Krajský soud je ve smyslu § 110 odst. 4 s. ř. s. vyslovenými závěry Nejvyššího správního soudu ve své další rozhodovací činnosti vázán, a tedy mu nepřísluší jakkoli hodnotit jejich věcnou správnost či žalobcem při ústním jednání namítanou nedostatečnost odůvodnění závěrů Nejvyššího správního soudu stran vzájemného vztahu ustanovení § 186 odst. 5 a odst. 7 zákona o služebním poměru.

Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku přitom dospěl k závěru, že obecně je třeba při určování druhu kázeňského trestu skutečně vycházet z ustanovení § 186 odst. 5 zákona o služebním poměru. Výjimkou z postupu podle tohoto ustanovení je ovšem právě kázeňský trest odnětí služební hodnosti, který je ve své podstatě trestem nejpřísnějším, neboť dle § 42 odst. 1 písm. e) zákona o služebním poměru platí, že příslušník musí být propuštěn, jestliže mu byl uložen kázeňský trest odnětí služební hodnosti. Nejvyšší správní soud uvedl, že právě závažnost tohoto druhu trestu zákonodárce zřejmě vedla k přijetí právní úpravy, která podmínky pro jeho obligatorní uložení definuje v relativně samostatném a komplexním ustanovení § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru, které je třeba považovat za ustanovení zvláštní vůči § 186 odst. 5 tohoto zákona. Platí tak, že pokud je naplněná některá z hypotéz uvedených v této normě, nastoupí povinnost služebního funkcionáře uložit předmětný kázeňský trest a prostor pro jeho správní uvážení zde není dán. V daném případě přitom šlo o jednání, které má znaky přestupku a je v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka (pozn.: zvýraznění podtržením doplněno soudem), přičemž v případě, kdy služební funkcionář sezná, že se příslušník takto definovaného jednání dopustil, nezbyvá mu, než kázeňský trest

odněti služební hodnosti uložit. Nejvyšší správní soud se tedy neztotožnil s právním názorem krajského soudu, že se žalovaný měl vedle naplnění podmínek dle § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru zabývat také podmínkami, či spíše kritérii pro určení druhu kázeňského trestu vyjmenovanými v § 186 odst. 5 téhož zákona.

Nejvyšší správní soud v této souvislosti dále pokračoval, že předmětný závěr vychází z toho, že jednání uvedená v § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru zákonodárce koncipoval jako jednání typově natolik závažná, že za jejich spáchání předpokládá uložení právě nejprísrnějšího kázeňského trestu; není zde tedy dán prostor pro zvažování kritérií dle § 186 odst. 5 zákona o služebním poměru, neboť právě typová závažnost (kvalifikovaná povaha) daného jednání má za následek nutnost uložení nepřísrnějšího kázeňského trestu. Záruka přiměřeného a spravedlivého kázeňského trestu, jako i toho, že daný příslušník nebude vystaven svévolnému jednání ze strany služebního funkcionáře, pak spočívá v důkladném zjišťování naplnění podmínek pro uložení příslušného kázeňského trestu a jeho řádném odůvodnění. Neplatí tedy názor žalobce, že aplikace ustanovení § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru bez přihlédnutí k § 186 odst. 5 téhož zákona by vedla k absurdním a nepřiměřeně přísným závěrům. V posuzovaném případě tedy bylo nutno, aby služební funkcionář v odůvodnění vydaného rozhodnutí uvedl, v čem spatřuje *rozpor jednání žalobce, které má znaky přestupku, s požadavky kladenými na příslušníka*. Naplnění těchto neurčitých právních pojmů tak muselo být spolehlivě zjištěno a přezkoumatelně odůvodněno. Bylo tedy třeba hodnotit, zda jednání žalobce skutečně bylo jednáním, které a/ má znaky přestupku a které je b/ v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka. Krajský soud přitom ve shodě s vyslovenými závaznými právními závěry Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že v případě žalobce byly obě podmínky pro uložení kázeňského trestu odněti služební hodnosti naplněny. Zároveň pak v této souvislosti doplňuje (zejména s ohledem na obsah vyjádření žalobce při ústním jednání), že žalobci nebyl uvedený trest ukládán za kázeňský přestupek se zvlášť škodlivým následkem.

K naplnění podmínky ad a/ krajský soud v souladu se závěry Nejvyššího správního soudu na tomto místě opětovně připomíná, že žalobce v průběhu předcházejícího řízení ani v podané žalobě nečinil sporným, že se dopustil vytýkaného jednání, které naplnilo znaky přestupku proti majetku dle § 50 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, když pro vlastní potřebu použil peněžní prostředky vybrané od přestupců za uložené blokové pokuty v hodnotě 4 000 Kč. Žalobce tak úmyslně a vědomě způsobil škodu na cizím majetku zpronevěrou tím, že svěřené finanční prostředky v majetku České republiky použil pro svou osobní potřebu.

Nejvyšší správní soud pak souhlasil také s rozhodnutím prvostupňového služebního funkcionáře, že žalobce tímto jednáním porušil základní povinnosti příslušníka Policie České republiky, jak jsou tyto výslovně definovány v § 45 zákona o služebním poměru, konkrétně v § 45 odst. 1 písm. b) tohoto zákona, dle kterého je příslušník povinen *zdržet se jednání, které může vést ke střetu zájmu služby se zájmy osobními a ohrozit důvěru v nestranný výkon služby, zejména nezneužívat ve prospěch vlastní nebo ve prospěch jiných osob informace nabyté v souvislosti s výkonem služby a v souvislosti s výkonem služby nepřijímat dary nebo jiné výhody*; jakož i v § 45 odst. 1 písm. i) zákona o služebním poměru, dle kterého je příslušník povinen *chovat se a jednat i v době mimo službu tak, aby svým jednáním neohrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru*.

Krajský soud tak v návaznosti na výše uvedené konstatuje, že použití veřejných prostředků vybraných za uložené blokové pokuty od přestupců pro vlastní soukromé účely (navíc v rozsahu blížícím se hranici pro trestný čin zpronevěry ve smyslu § 206 odst. 1, ve spojení s § 138 odst. 1, trestního zákoníku) je nutno pokládat za jedno z nejzávažnějších jednání, kterým je příslušník schopen ohrozit pověst Policie České republiky a důvěru v ni. Jak Nejvyšší správní soud v této souvislosti výslovně uvedl ve zrušovacím rozsudku, *„je smutným paradoxem, pokud příslušník policie, jehož základní povinností, jak důvodně uvádí stěžovatel, je podílet se na objasňování a postihu protiprávního jednání jiných osob, sám takto závažným způsobem porušuje zákon, a to ještě úmyslným přisvojením si jemu svěřených finančních prostředků, které vybral právě jakožto sankci (blokovou pokutu) za protiprávní jednání jiných osob. Je zřejmé, že autorita takového policisty v očích veřejnosti, resp. důvěra v něj, musí být v podstatě nulová; takové jednání rovněž signalizuje jeho ochotu dát přednost vlastním zájmům před důležitým zájmem služby ve smyslu § 201 odst. 1 zákona o služebním poměru“.*

Aniž by tedy krajský soud přehlížel žalobcovo tvrzení o jeho složité osobní finanční situaci, jakož i skutečnost, že přisvojenou částku po několika dnech vrátil (ovšem až poté, co byl jeho čin odhalen a bylo s ním zahájeno kázeňské řízení), je nutno konstatovat, že takového jednání se příslušník Policie ČR jednoduše dopustit nesmí, neboť zjevně je schopné ohrozit pověst Policie ČR, zpochybnit objektivitu jejích postupů, jakož i důvěru občanů v její počínání. Význam povinností stanovených v § 45 odst. 1 písm. b) a i) zákona o služebním poměru a závažnost jejich porušení pak ilustruje také to, že dané povinnosti jsou výrazem etických pravidel, jakož i součástí služebního slibu dle § 17 odst. 3 zákona o služebním poměru, který zní: *„Slibuji na svou čest a svědomí, že při výkonu služby budu nestranný a budu důsledně dodržovat právní a služební předpisy, plnit rozkazy svých nadřízených a nikdy nezneužiji svého služebního postavení. Budu se vždy a všude chovat tak, abych svým jednáním neohrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru. Služební povinnosti budu plnit řádně a svědomitě a nebudu váhat při ochraně zájmů České republiky nasadit i vlastní život.“*

Není přitom pravdou tvrzení žalobce, že by Nejvyšší správní soud v odůvodnění rozsudku ze dne 10. 2. 2016, č. j. 5 As 35/2014 - 25, jakkoli hodnotil, že by žalobce byl špatným policistou. Naopak výslovně uvedl (viz poslední strana odůvodnění rozsudku na č. 1. 29), že v návaznosti na právní závěry vyslovené shora bylo v daném případě nadbytečné posuzovat otázky nastolené v řízení o žalobě, jako je např. služební hodnocení žalobce, podklady pro něj apod. Krajský soud pak na tomto místě doplňuje, že ze stejných důvodů (tj. vzhledem k závaznému výkladu ustanovení § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru ze strany Nejvyššího správního soudu) bylo nadbytečné v daném soudním řízení jakkoli hodnotit také argumenty žalobce stran vzájemných vztahů na pracovišti a interních postupů vztahujících se k dalšímu výkonu služby žalobce (kdy bylo především namítáno, že došlo k přeražení žalobce ze směnného režimu do režimu jednosměnného a že žalobci byla odňata služební zbraň, v důsledku čehož vykonával i při jednočlenné hlídce službu beze zbraně).

K námitce nedodržení zásady rovného zacházení, kdy žalobce poukazoval na skutečnost, že v jeho věci služební funkcionář rozhodoval jiným způsobem než v totožných případech, k nimž na krajském ředitelství v minulosti došlo (s odkazem na obdobnou situaci u nstržm. I. M., který v prvním případě nahlásil, že mu někdo odcizil finanční prostředky ze služební skříňky, a ve druhém mu chyběly finanční prostředky, a přesto nebyl kázeňsky trestán), krajský soud podotýká, že mu nejsou známy skutkové okolnosti tohoto případu ani obsah případně vydaných správních rozhodnutí, a proto ani nelze učinit kvalifikované srovnání s případem žalobce, který se nadto ke svému činu a úmyslnému ponechání si prostředků dobrovolně přiznal. Žalobce pak v rámci ústního jednání soudu nenavrhl provedení žádných důkazů, které by ve vztahu k žalobci prokazovaly nerovné zacházení či porušení zákazu diskriminace.

Krajský soud pak k takto v odvolání uplatněným námitkám zároveň doplňuje, že pokud na ně nebylo výslovně reagováno v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, jednalo se o pochybení na straně žalovaného, jehož povinností je v rozhodnutí reagovat na veškeré v odvolání uplatněné námitky a náležitě a přezkoumatelným způsobem se s nimi vypořádat. V daném případě však krajský soud hodnotí toto pochybení toliko jako dílčí vadu odůvodnění napadeného rozhodnutí, která v kontextu závazného právního názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem nemohla mít žádný vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí, a to vzhledem k povaze vznesených otázek, které nebyly pro posouzení spáchaného jednání a uložení kázeňského trestu relevantní.

VI. Závěr a náklady řízení

Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Žalovaný nadto při ústním jednání soudu výslovně uvedl, že náhradu soudních nákladů nepožaduje. Žádné náklady řízení pak žalovanému nevznikly ani v řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem, kde jako stěžovatel měl ve věci úspěch (k jeho kasační stížnosti byl předchozí rozsudek zdejšího krajského soudu zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení). Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná

nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. srpna 2016

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu